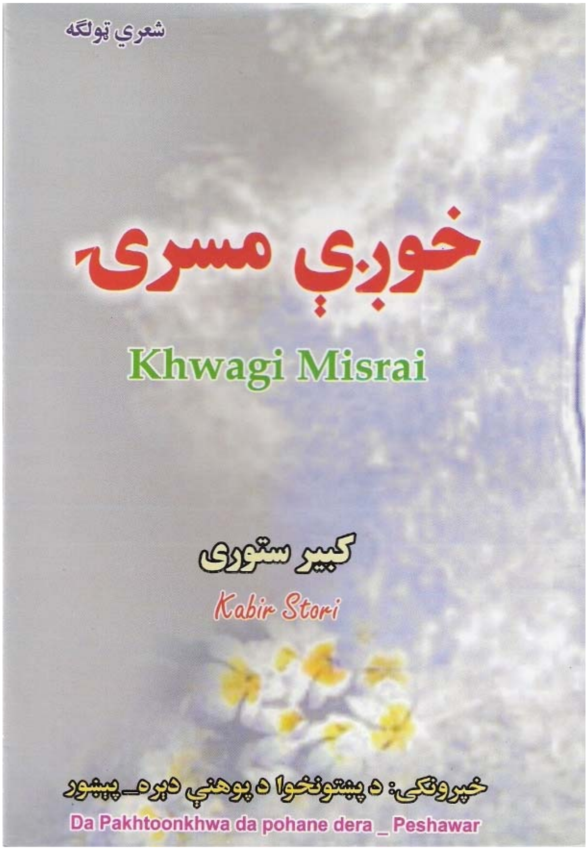
شعري ټولګه
خوږې مسرۍ
Khwagi Misrai
کبير ستوری
Kabir Stori
خپرونکی: د پښتونخوا د پوهنې دېره_ پېښور
Da Pakhtoonkhwa da pohane dera _ Peshawar

خوږې مسرې

كبير ستورى

خپرووونكى: د پښتونخوا د پوهنې ديره ـ پېښور

دکتاب پیژندنه

د کتاب نوم	خوږې مسرۍ
ویناوال	ډاکتر کبیر ستوری
خپرندوی	د پښتونخوا د پوهنی دېره پېښور
د خپرونو لړ	( )
چاپ نېټه	۱۳۸۴ / ۲۰۰۶ ع
چاپ شمیر	۲۰۰۰ ټوکه
کمپوزر	نسیم خان ستوری
ډېزاین	شفق
چاپ ځای	د دانش خپرندویې ټولنه تخنیکي څانګه

د انټرنیټ په مخ

کمپوز : نسیم خان ستوری

ترتیب : ایمل خان ستوری

ډالــــی

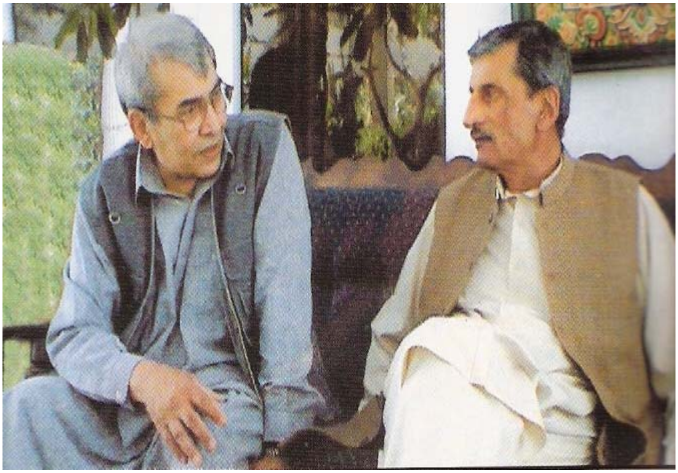

خپل درونډ مشر حاجی غلام احمد بلور ته ئې
ډالۍ کوم، چې د پښتون قام د پاره ئې نه ستړي
کیدونکي خدمتونه کړي او کوي

ډاکتر کبير ستوری

Dr. Kabir Stori
Kiebitzweg 12
50389 Wesseling
Germany (Deutschland)
www.kabirstori.com
E-Mail: stori@kabirstori.com

سرلیکونه

سریزه	د ستورو کټ	پخی خبری
شریک کور	سپاربنت	منتظره
ښه نوم	لوړتهذیب	پښتو ژبه
د میني امتحان	په ایمان مین	د میني مضمون
دوعا	دستور	د میني قانون
د پښتون سرېتوب	د پښتو ضرورت	فیصله
تکړه قلم	رنګین کلی	د غېرت شمله
لوبي	د پښتو سندرې	مهربان زړه
ځواني	کالبوت	مړ کتی
د لونګین ټال	د تندي خال	لوړ اند
د سوچ ازادي	د حجرې سینګار	د میني مدرسه
د ګلو لښته	خبرې	حـــق
ګلرنګه	د ګلو کاروانونه	د کار انرژي
د زړه زور	خیرې ګریوان	د خیالونو سرلیک
نیمه شپه	وطن	د میني هنر
د نجوم سپارې	د میني ځواک	د خپل کلي یاري
سیاسي پیژند	ولـــولـــه	بندیوان ذهن
زړه زرمحل	د مغزو ځواک	غاړه غړی
د ملـت بـابـا	کار او زخمت	د شنو سترګو باچاهي
د تضادونو کور	شني سترګي	ابـدي نـوم
اخــتـر	درنـه ژبـه	ټـا ل
د نـاز خـندا	مــرګ	چـو کـر
ژونـد ی ښایست	د محبت کـور	وچـت خیالـونـه
د وختونو سالار	ښا یست	تـمـه
مـیلـمـنه	د ژونـد افسانـه	ایمل خان ستوری ته
د شـپی څراغ	د وفـا سـندری	د لفظونو ملغلری
د ناکامی مـور	سرسا یه	د پیژند کرکیچ
د مـینی انـګـړ	بی باغوانه باغ	څـه ووائـی
مـلا مت	نـنګـه	پـښتـانـه
د فکر او بیان ازادی	د حسن جادوګره	د بـلبلو استاذان
مـسته نـغمه	ګلـزار عالم	خوږی مسری

د ډاکټر کبیر ستوري شعري رنګ

د شاعرۍ په حقله د هر چا خپل یو نظر دی او دا موضوع که هر څو ډېروعالمانو د ډېر علم و حکمت په خبرو ډېره رڼه کړې هم ده، ولې ددې باوجود دا بیا هم په هر وخت کې د بحث وړ موضوع وي. لکه څنګه چې یو تخلیقي عمل یوه نه ختمېدونکې لار ده، دغسې ورسره دا موضوع هم نوی نوی وضاحت غواړي. زما عرض دا دی، چې شاعري یوه فني لوبه ده، کله چې یوه عامه خبره، یا یوه مشاهده سړی په خبرو کې بیا نوي، نو هم که په خبرو کې څه نه څه ترتیب یا د ژبې د صحیح استعمال توان وي، نو دغه خپله منشا په لطیفه پیرایه کې بیا نېدی شي. ولې د خبرو په حالت کې که سړی مقصد هم بیان کړي او دغه د بیان یا حسن بیان لطافتونه پکې نه هم وي، نو سړی دغه سړی نه شي ګرمولی ولې چې کله خبره فن ته راځي، نو بیا سړی د فنپارې د لواظماتونه آزادنه وي او چې څه هم بیا نوي، نو چې دغه بیان په یو داسې فني وجود کې نغښتی وي، چې د لفظونو د ترتیب او د فنپارې د وجود جوړښت یو داسې حسن ولري، چې موږ د مانا نه هم بې نیازه کړي او د خپل وجود تماشې ته مو تماشه کړي. مثلا ګل ښکلی دی او چې ښکلی دی، نو زموږ نظر ځان ته رااړوي او چې زمونږ نظر ځان ته راواړوي، نو مونږ د هغه د رنګونو شمېر او ترتیب ته متوجه شو. د ډېرې توجه باو جود مونږ د ګل مانا ته نه رسو او چې مونږ د ګل مانا ته ونه رسو، نو بیا باید چې دا سوال مو په ذهن کې پیدا شي، چې دغه ګل بې مانا دی که موږ دا تسلیم هم کړو چې او دغه ګل بې مانا دی، ولی بیا هم چې دغه ګل زموږ توجه راګرځوي، نو که زه خطا کېږم نه دا په دې چې دده په جوړښت رنګونه هم دي په دې کې یو ترتیب هم دی او بیا دغو رنګونو او ترتیب ته یوه فني خوبي هم ورکړی شوې ده.

هم دغه فني رغونه ده، چې یو بې مانا څیز ته ئې یوه داسې معنوي ښکلا ښېلې ده، چې موږ ئې په معنو پسې ګرځو. مانا ئې هم نه مومو، خو ذهني پربکړه هم ورسره نه شو کولی. هم دغه خیال زما هر کله د یوې فنپارې د پاره هم وي. مونږ چې د کوم فکر او کومو جذبو اظهار هم کوو، نو باید چې په خبرو کې ئې وکړو ولی چې دغه اظهار فن ته راواړو، نو چې د فن تقاضې هم وپېژنو او پوره ئې هم کړو.

په اصل کې زما مخې ته دا وخت د ډاکټر کبیر ستوری کتاب پروت دی. نوم ئې دی خوږې مسرې. هسې په دغسې تریخ وخت او تریخ ماحول کې دا څومره ښه او خوږه خبره ده او څومره خوږ خیال دی، چې شاعر خلکو ته د مسرو خواږه وبښي.

د ډېر وخت د پیژنګلوی باوجود، زه د ډاکټر صیب سره په ډېرو محفلونو او مجلسونو کې نه یم پاتې شوی.

ولی د هغه د نثر څه کتابونه او د شعرونو څه مجموعې مې ویلي دي، ځکه چې دغه کتابونه راباندې هغه وخت په وخت راپېرزو کړي دي. زما په خیال ډاکتر صاحب د ساه پوهنې د یو ما هر استاد سره سره یو ښه نثرنګار هم دی ، ځکه چې په دغه نثرونو کې هغه د نثر پارې غوندې خوبی پیدا کړې دی. زه د یو وخت نه دده شعرونه ګورم. دده خیال غني دی، ځکه چې مطالعه ئې ښه ډېره ده او د هرې موضع لپاره نغد علم هم لري، نو که څوک ئې هم د شعر او نثر تقابلي جایزه اخلي، نو کېدی شي چې د شعر په مقابله کې ئې خلک ښه نثر لیکونکی وګڼي او دا شاید چې د هغه حق هم دی. پاتې شوه شاعري، نو هغه هم د خپل نثر د کتابونو په مقابل کې ورسره څنګ په څنګ روان دی او تر دې وخته ئې څو کتابونه په پښتنو پېرزو کړي دي او شعر ئې هم داسې خواږه لري، چې سړی ورسره خپلې خبرې هم شریکولی شي او د هغه د جذبو په آهنګ هم پوهېدی شي. داسې ښکاري چې ډاکتر کبیر ستوری یو متحرک او فعال سړی دی، چرته چې اوس هغه ځایونه، هغه ملکونه به ډېر ښکلي وی ولی هغه دده وطن غانټول، زیړ ګلی او پسرلی خوښوي، ځکه چې دا د هغه د پلار نیکه وطن دی او هم دلته ئې سترګې سپړ دي دي او هم دلته ئې خړپوسې کړي دي.

ستا ښکلی حجرې کې چې مې شپه وکړه
ویخ شومه بیدار شومه ژوندون شومه

ګوره کنه د بېدارۍ د پاره او ژوندون د پاره هغه حجره په استعمال کې راوستې ده، خو په شعر کې چې کله هغه ستا ټکی استعمالوی، نو دغه مونږ په دې هم پوهوي، چې د حجرې ژوند هم د مکین د ژوند په بنیاد دی.

ستا د کلا ګوټ پورې نن در غلم
ته چې مې ونه لیدې راستون شومه

هم د غسې د هغه په دې کتاب کې به هم ډېر شعرونه وي، چې زمونږ د ژوند د پېښو او تجربو ترجماني کوي او هم دغه مېړنتوب دی چې سړی د خپل زړه سره سره د نورو زړونو ته هم رسائې پیدا کړي

په مینه

رحمت شاه شایل ۲۲ /۲/ ۲۰۰۶

د ســتورو کــټ

چــې د ریــبار ســـره جـرګـه شوه تـه خـبر وی که نه ؟
اخـر کی خـنـګـه فـیصلـه شـوه تـه خــبر وی که نـه ؟

په مـنـډه راغــلـه د پـترو شــورئــی مــین خــبراوه
یو څو شـیـبی دلــته دمــه شـوه تـه خـبر وی کـه نـه ؟

په نـاز روانـه شــوه پـــه لــوری د جـانــان د کـلـی
له نــیـمـی لاری راسـتنه شوه تـه خبر وی کـه نــه ؟

هر څوک پــوهـیږی چې ریـباره بی جانــانــه نـه ده
چې ور روانـه نـیمه شــپه شــوه تـه خبر وی کــه نــه ؟

د پـــښـتـو زورئـی د اسـمـان لــمن تــه جــګـه کـړلـه
د ســـتورو کټ کی چې وده شوه تـه خبر وی کـه نـه ؟

پښې خبرې

ستا په تورو ښکلو سترګو مې سوګند دی
چې بې تا خراب و یجاړه ځما ژوند دی

د نیا ټوله راسره شي چې لاس راکې
ستا په مینه ملاتړ کې خومره خوند دی

ستا د حسن د انګړ نه مې خیال نه ځي
چې په تار د تورو زلفو کې دی بند دی

که د زړه نه مې پوښتې حال په جار وائي
ستا د مینې دا ستان پټ نه دی ښکاره دی

ستورې ستا پښې خبرې دې ستا یلې
پروت په هر یوه خبره کې دی پند دی

شریک کور

زمونږ ملک د ګڼ قامونو شریک کور دی
پدی ملک کی هر یو قام د بل قام ورور دی

د خپل شمېر په کچ حق هر قام ته پکار دی
هسی نه چې د یو تش د بل ډک شکور دی

سپاربنت

سوچ او اند مورنۍ ژبه کښې اسان دی
په پردی ژبه کی سوچ انسان ته ګران دی

د ماشوم په مورنۍ ژبه روزنه
سپاربنت ستوریه د هر یو سا پوهان دی

منتظره

هم بګتۍ او هم تپه او هم بدله یمه
د نوی ژوند د نوي فن نوی سندره یمه

له ما نه ستر نه کوي زه هر کا له ته ورځم
د هر مین د زړه د رازه نه خبره یمه

زه په پَرُدی رباب کی نه راځم پرَدی ئی شلیږی
د خپل رباب ، خپلی شپیلۍ غږ سره مله یمه

زه نه زړیږمه په هر وخت کښی به ځوانه یمه
چې د پوهنی د ډګر پخه خبره یمه

زه ستوري خپلو پلوشو کښی هسک [1] ته جګه کړمه
له پاسه ګورم ستا پښتو ته منتظره یمه

---

۱) اسمان

ښه نوم

د انسان ژوند یو څو ورځې وي تېرېږي
ښه ده ، ښه ده چې په ښه نوم څوک یادېږي

مړه هغه دي چې ئې نوم او اثر نه وي
چې ئې نوم اثر ژوندی وي نه مړ کېږي

محمد دین مقید ښه نوم دی ګټلی
ادیبان چې ئې د یره کې راټولېږي

دی په برخه د غریب باندې ټینګار کړي
که هر څو د نیا بد له شوه بد لېږي

ننګ په پت ، ښېګنه توره او وفا کړي
د ادب د اسمان ستوری دی ځلېږي

په ۲۰۰۵ عسیوی کال کښی په پېښور کښی د پښتو عالمی ادبی کنویشن په چوکاټ کښی د محمد دین مقید په یاد په ټل کښی د مشاعری د پاره

لوړ تهذیب

چې لوی شوي دي په جګو جګو غرو کې
غیرتونه شته سینو د پښتنو کې

په قامونو د دنیا کې میلمه پال دي
ټنګ ټکور ئی هره شپه شته دي حجرو کې

د هنر سره د مینې دا ثبوت دي
شاعرانو دي ستا یلي په مسرو کې

د ښمنان ئی په وژو بریالی نه شول
خو مره زور شته دي په ژبې د پښتو کې

دا یوازې ژبه نده لوړ تهذیب دي
لویه ده له نورو ژبو په غږو کې

د پښتو د اسمان ستوری دي روښان وي
چې ځلیږی تل د غرونو په سرو کې

وژو: وژل

پښتو ژبه

چې هم تهذیب دی هم خوږه د کړید و ژبه ده
ملګرو غوږ شی دا زمونږ خپله پښتو ژبه ده

د فن ښکلا ده د هنر په ګلدرو کی اوسیږ
د روح غذا ده د سندرو او نغمو ژبه ده

ختېه ئی خدای د پت، ښیګڼی او وفا جوړه کړه
د پښتونخوا د د ننګو غرونو سردرو ژبه ده

ښه ئی کړه یا ده چې بیا سوچ هم په پښتو کی کوی
د ژوند ګلبڼ کی د ژوند ون د ترانو ژبه ده

منګی رباب سره چې مل شی نو حجری تود وي
په خاص کونړ کی دا د ستوری د مسرو ژبه ده

د مینې امتحان

د مینې امتحان دې ورکولی شې که نه
خپل سر په محبت کې داو کولی شې که نه

بېګا تا خوب کې بوتلمه جانانه خپل کاله ته
په وینه مې ته هم کورته بیولی شې که نه

لوزونه د وفا او محبت خودې ډېر کړي
اوس وخت دی ، عملي ګام ایښودلی شې که نه

غونچې غونچې کمڅۍ چې دې په شا باندې ځنګېږي
تالونه د کمڅونه جوړولی شې که نه

دا ستورې دې تعظیم ته راکوز شوي له اسمانه
ستا قد ر درنا وي پوره کولی شې که نه

په ایـــمان مـــین

دا فـلـسـفـي وائـی مـلگـرو هــر انــسان مـــین دی
څـوک پـه پـیسو باندی مـین څوک په جانان مین دی

څـوک ددی ښــکلـو مـحبت کی سـرگــردانـه گـرزي
څـوک خود پـرسـته دی یـوازی پـخپل ځان مـین دی

چــا د جـــنت پـــه تـــمه تـــمه مـــسلـی زړی کـــړی
څوک په د نـیا کی مـزی غـواړی پـه جـهـان مـین دی

څــوک د اوبــو پـــه شـان د هر یـو لــوښــی بــڼه نیسی
څــوک لــکـه تــیږه پــه ازاد ســوچ او بـیان مـین دی

د هر چا خپل کار دی چې مینی ته څنگ رنـگ ورکوي
ســتوری په قـام، وطـن، پـښتو او په ایـمان مـین دی

د مينې مضمون

ګل مې بویولو چې ګلګون شومه
مینه مې کوله چې مجنون شومه

زړه چې مې دا ستا په مینه بند شولو
پوه هله د مینې په مضمون شومه

ستا ښکلې حجرې کې چې مې شپه وکړه
ویښ شومه ، بیدار شومه ژوند ون شومه

ستا د کلا ګوډ پورې نن درغلم
ته چې مې ونه لیدې راستون شومه

ستوری د پښتو چې مې ملګری شو
نر شوم میړنی شومه پښتون شومه

دوعـــا

خـــیال مـــحمد د پـــښـتـو فـــن د خـــیا ل شـــملـــه ده
خـــدایـــه تـــل دغـــه شـــمـــلـــه لـــری اوچـــتـــه

ا نـــور خـــیا ل د پـــښـتو فـــن ډ ول سـیـــنـــګـــار دی
خـــدایـــه دا ډ ول ســیـــنـــګـــار مـــه کـــړی بـــی پـــتـه

خـــدایـه دا د پـــښـتـو فـــن لـــوړ تـــر اســـمـــان کـــړی
خـــیال مـحمد او ا نـــور خـیا ل ئی مخـکــښان کـــړی

د ســـــتـــور

دا د ســتـــور دی چـې لـــومـــړی پـــیـژنـــد د ځان شي
پـــس لـــه هـغی بـیـا پـیـژنـــد د نـــور جـــهان شـــي

چـــې پـــخـــپـلـــه پـــښـتـو ژبـــه لـــیـکـل نـــکـــړی
دالـــیـکـــوال دی د نـــا لـــوسـتي نـــه قـــربـان شي

د مینې قانون

زمونږ د کلي په کوڅو کې لوېيد لې ده
د ښکلاګانو ملکه خلکو ته ا کلي ده

ښکلې ده ، ښکلې ده ، ښایسته ده
هم راشه د رشه ئې د رنه ده
خوی او خاصیت کې پښتنه ده
د پښتونوالې په د ستورئي پوهولې ده
د ښکلاګانو ملکه خلکو ته ا کلي ده

داخلاص جوړه ئي خندا ده
د وفا توکې ده وفا ده
د نازه ډکه ئې ادا ده
نازئې په سر سترګو منمه نازولې ده
د ښکلاګانو ملکه خلکو ته ا کلي ده

چې محبت د چا پښتون شي
ستورې روښان ئې د ژوند ون شي
پوه به یا د مینې په قانون شي
د عشق ډګر کې همیشه پښتو ګټلې ده
د ښکلاګانو ملکه خلکو ته ا کلي ده

د پښتون سرېتوب

پښتون وياړي په پښتو ، پښتو ګرېږي
پښتون ندی په پښتو چې نه پوهېږي

پښتو ، پت ، ښېګڼه ، توره او وفا ده
چې ورزيات کړي ننګ پښتون ترينه جوړيږي

دا خويونه د پښتون د سرېتوب دي
بې پښتو چې شي پښتون کله يا د يږي

ستوری وائی ما ده ښه ډ يره خيرلی
تش په وينه با ندی څوک نه پښتون کيږي

د پښتو ضرورت

سياسی واکمن که پښتانه شی، پښتو کاندی د سرکار ژبه
هم د ښوونځی ، هم د دفتر، هم د خپل کار ژبه

بيا به پوهان او اميان حس کړی ضرورت د پښتو
پښتو به شی بيا د پوهنی ، تجارت او د روزګار ژبه

فیصله

په لاره د پښتو چې یم روان نه ستړی کیږم
منزل که هر څو لیری دی اخر به ورسیږم

څما دا فیصله ، دامی سوګند او دا پیمان دی
د پت ښیګڼې توری او وفا نه، نه بیلږم

د ژوند په کړاوونو کی پوخ شوی یم استا د یم
که سل ځله رالویږم بیا پا څیږم روانیږم

که وخت راسره ځی خوښه ئی خپله نو راځی دی
ما ډ یر انتظار وکړ کله نور ورته ودریږم

د سوچ او د بیان د ازادۍ ملا تړ تل کړم
پدی با ندی زه ستوری افتخار کوم نازیږم

تکړه قلم

مطلب پروت دی د لفظونو په مانا کی
دا نسان د پوهاوی هره وینا کی

په تکړه [۱] قلم لیکنه کړه لیکواله
چې لیکنه دی تل پاتی شی د نیا کی

چې د خپل غیرت تاریخ پکی خوندی کړی
پاتی رانه شی په ننګ او په وفا کی

د تکړه قلم لیکنه نه ورانیږی
که ئی ومینځی هر څو ئی ښه صفا کی

د تکړه قلم رنګ پوخ وی نه خریږی
ستوری ویل پوخ وی د ژوند په پرمختیا کی

---

(۱) ځما د لمسیٔ سلما په کمیس یو انځور اونوم لیکل شوی و پوزه ئی ماته شوه او دوینو څو څاڅکی په کمیس ولویده. ما وویل چې دا کمیس په داسی ډول ووینځی چې وینه ئی لاړه شی دا لیک وران نه شی. ځما کوچنی لمسی پوهیال وویل چې دا لیک په تکړه قلم لیکل شوی دی، نه ورانیږی. ما هم د تکړه قلم لفظ راوخیست.

رنګین کلی

تخنیکی وده پرمخ ځی نه تمیږي
دا نړۍ په یو رنګین کلی بدلیږي

کمپیوتر به وسیله شي د هر کار
کار به بې له کمپیوتره هیڅ نه کیږي

انټرنت به وي د یره د معلوماتو
دی دیره کی به هر څه نه خلک خبریږي

انټرنت به هم ازاده لوی بازار وي
د بازار راج به په هر ځای کی چلیږي

د قلم د ازادئ امکانئ مل دی
د جانان کوڅی ته لاره هم لنډ یږي

بی ریباره به شي مینه په دنیا کی
د مینو به سید ه خبری کیږي

قا مي پولي او سیا سي پولی به یو شي
یو له بله به بیا هډ و نه بیلیږي

ستوری دا اوس نړۍ واله ترانه ده
چې د ځمکی تنابونه رالنډ یږي

د غیرت شمله

ناست ندی تل په حرکت او یون کی برخه لری
د محبت او ورورولۍ ترون کی برخه لری

په پوهنیز ډگرکی هم د چانه پا تې ندی
په کلتوری او سیا سی ژوندون کی برخه لری

د نغری په شان په دری پښو محکم ولاړ دی
د کور د چارو په پخلی سمون کی برخه لری

له رب رضا دی، چه پښتون ئی پیدا کړی دی
دمیړنی اولس په خوی گلگون کی برخه لری

د ننگ غیرت شمله ئی ستورو د اسمان ته رسی
د نوی ژوند د پرمختگ قانون کی برخه لری

لوبی

موسم د پسرلی دی عاشقان لوبی کوي
د ګلو په ښاخونو بوراګان لوبی کوي

ښکلائی شی زر چنده دا د مینی کرامت دی
خندا چې په سرو شونډو د جانان لوبی کوي

خپل سر د معشوقو په سر هر څوک شیند لی نه شی
خپل سر سره د عشق سربازان لوبی کوي

پروا د سود او زیان نکړي د مینی لیوني
په تمه د جانان په بیا بان لوبی کوي

همځولو راته یاد شولو تیر وخت د ماشومتوب
کوڅو کی چې د کلي ماشومان لوبی کوي

سپوږمی د پنځلسمی سره ستوري بد رګه دي
د شپی چې په رڼا کی میینان لوبی کوي

د پښتو سندري

زار دی شم قلمه د پښتو سندری لیکه
بیا د پښتونخوا د سرد رو سندری لیکه

زه خپله ټپه په خپل رباب کی غږول غواړم
ساز په یکه زار او یه قربان شروع کول غواړم
زه قا می وحد ت په زور د مینی جوړول غواړم
ما ته د خپل قا م د ننګیالو سندری لیکه
زار دی شم قلمه د پښتو سندری لیکه

زه د ژوندون ناوی خپل کاله ته راوستل غواړم
زه ویده شعور د پښتونوالی ویښول غواړم
زه پښتو لیکل ، پښتو ویل، پښتو لوستل غواړم
ما ته د خپل کلی د حجرو سندری لیکه
زار دی شم قلمه د پښتو سندری لیکه

زه تا نه قلمه تیره توره جوړول غواړم
تا ته د خوشحال نیکه پټکی په سرول غواړم
لاره می پښتو ده د پښتو په لاره تلل غواړم
ستوری ته د ژوند د پسرلو سندری لیکه
زار دی شم قلمه د پښتو سندری لیکه

مهربان زړه

زړه خو هغه زړه وی چې په مینه کی سلطان وي
څه په هغه زړه چې د زیا تي په لار روان وی

مه کوه زیاتی، زیا تی د ژوند جرړی وبا سي
زیا تی کار د شیطان دی زیاتی زړه کی د شیطان وي

لوړ مقام که غواړی زړه ته ځواک د محبت ورکړه
زړه خو د لویانو تل پتمن او مهربان وي

زړه دی د جانان زړه سره وتړه چې غبرګ ګرزي
ستا به داسی حال وي څه چې حا ل دی د جانان وي

ستوریه دود د ستور د محبت له زړه بهر نکړی
دا د ستور چې پالی همیشه به دی زړه ځوان وي

ځوانی

ځوانی ښه وخت دی په ژوند کی د انسان
هم ئی ښځی خوښوی هم ئی نران

پدی کلی کی زمونږ یوه بوډۍ وه
دزړه حال ئی راته دا رنګ کړ بیان

بوډۍ ویل چې می ځوانی زور د ښایست و
بی تنخوا می شازلیمان و نوکران

اوس چې عمر وخوړم، ځوانی می لاړه
رانه تښتی کنډ والو کی بلاګان

ښایست نه شته توان نلرم د مینی
خوله کنډ اسه ، ملا می کړوپه، سپن ویښتان

مال دولت او پوهه څه کړم چې لرم ئی
اخستی پری ښایست نه شم په جهان

د ځوانی په قدر پوه شوم چې شوه تیره
د ځوانی د وخت ډیر زیات کوم ارمان

منم دا خیال له ارمانه پیدا شوی
چې جنت کی به هر تن وی عمری ځوان

بس دا تمه کوم ستوری اخرت کی
چې دوباره می ځوانی مل شی د خپل ځان

کالـــبــوت

چــې د وطـــــن مـــیــــنـه ئـــی زړه کـــی نـــه وي
هـــسی کا لـــبـوت دی پـه هـیـــځ ثـــه کی نـــه وي

پـه کا لـــبـوت ســـر دی ســـــتوریـــه مـــه خـــوربه وه
د ژونـــد ی ژونـــد جـــذ بـــه پـــه مـــړه کـــی نـه وي

مـــــړ کـــــــتی (۱)

د ټـګی بـازار جوړ شوی ټګان ګرزی تیرا یسته کړي
مړ کتی د بوسو جوړ کړي مـېښه تیرباسی شـده کـړي

تـسبیح وا چوی پـغـاړه غـټه ږیـــــره اوږده پـریـږ دي
د پـیسـو د پـاره مـنـډی ، خـدای د پاره ځان اوده کړي

(۱) بخوری

ګلرنګه

چا ته به ښکلی ښکاري چا ته ښکلی ښکاري
ما ته ښا يسته، ښکلې ګلرنګه ښکاري

داسمان ستورى چې سجده کړې ورته
پيدا ايښتي پيدا له ننګه ښکاري

د لونګين تال

د تضا دونو مجموعه شوه په څان پوه نه شوله
هم ئی خند لی هم غوصه شوه په څان پوه نه شوله

لچک ئی وتاړه روانه شوه د وروركا له ته
بيرته خپل كورته راستنه شوه په څان پوه نه شوله

ما ته راوړاند ی شوه چې حا ل د خپل زړګي ووائي
لنډه خبره ئی اوږده شوه په څان پوه نه شوله

د لونګين په تال ئی لوبی خاپيرو كولی
د ښګلاګانو معجزه شوه په څان پوه نه شوله

د شپی په ښکلي شين اسمان کی ئی غټ ستوري شمارل
پدی شمارلو کی اوده شوه په څان پوه نه شوله

د تــــندی خــــال

وتــی ښــایــستونــو کی خــایست جــانانه ستا دی
خــال دی د تــندی ښکلـو خالــونــو کی باچا دی

ښکلی دی وینبته، ښکلی دی شونډی ښکلی سترګی دی
نــوم دی د خــایست د زور خـــور شــوی په دنیا دی

ته چې چا ته وګوری په یــو نـظر ئــی زړه یــوسی
زه یــــوازی نــه یـــم زړه دی وړی د هـــر چـــا دی

بیا به د بلــۍ په سر جانانــه خــنداګـانې کـړو
وار زمـــونــږ پــه کـلــی کی راغـلــی د خــندا دی

درومــی دا تــیــاری د ژونــدون نــوره به رڼا راځــی
ســـتورې راخــتـلی ګــوره هسک کی د سبا دی

لوړ اند(۱)

د چاغېت د چاکوچنی د اند جهان دی
د خپل عقل په کچ اند د هر انسان دی

د لوړ اند خاوندان نه مري تل ژوندي وي
سقرات، که افلاطون او که لقمان دی

چې ئی ذهن شی بند ی اند ئی راتېټ شي
له هغه پوهان نه اند نه دد هقان دی

چې ئی پوهه په خدمت کی د پرد و وي
خامخا د پوهان ذهن بند یوان دی

ستوری داسی مشکل نه شته چې حل نه شي
که بند ه ته وي ډیر ګران خدای ته اسان دی

۱) سوچ ، فکر

د سوچ ازادی

د پښتو او غیرت جوړ ځما جانان دی
تل راکړی ئی د مینی امتحان دی

په ښایست او په ښکلا کی ساری نه شته
هم په خوی کی د وفا د بڼ سلطان دی

مال دولت به تری نه واړه صد قه کړم
په لکونو روپو ئی د یدن ارزان دی

دی د سوچ په ازادئ باندی مین دی
په همدی خبره هر پوهان ته ګران دی

کبیر ستوری د کونړ ئی انډ یوال دی
چي بوډا سره بوډا ځوان سره ځوان دی

د حجرې سينګار

ټنګ ټکور خو د حجرې د ول سينګار دی
خوږ اواز د شاولې يا د ګلزار دی

ادم خان ورته سرټيټ کړ په تعظيم شو
چې رباب په غيږکې پروت د بختيار دی

چې ماس خان مو په دوکړو کړه ديره مسته
د ملي اتڼ راغلې خدايګو وار دی

ستورې وائي ورخوځيږي اتڼ تود کړي
خوزښت [1] نوم دی د ژوندون مونږ ته پکار دی

---

(۱) حرکت

د مېينې مدرسه

ما لوستلی ټولنيزه فلسفه کی
خوشحالی شته د غمونو په سينه کی

په دنيا کی د تضاد قانون چليږی
ژوند ژوندی دی د تضاد و مجموعه کی

چا به غوږ ورته ايښودی هډ ونه وی
که خوند نه وی د مجنون د غم کيسه کی

په سختيو کی چې پوخ شو نو استا د شو
غټ طبيب شو د رنځونو سلسله کی

چې پوهان ئی پوهنتون کښی موندی نه شی
ستوری ومونده د مينې مدرسه کښی

د ګلـــو لــښــته

زمـونـږ پـه کلـی کـی د یره وه خــو تـا نــه پــیـــژنـــد ه
د ښــلا ګا نــو مـــلکــه وه خـــو تـــا نـــه پـــیـــژنـــد ه

هـر مــازیګـر بـه ئی مـنګـی د ګــود ر غــاړی تــه وړه
تـل کــشره خـور ئــی بـد رګـه وه خــو تـا نـه پـیـژنـد ه

د تـورو زلــفـو خـوشــبوئــی وه تــول چـــم کـی خـــوره
د ګلــولـښـتـه وه غـونـچه وه خو تـا نــه پـــیـــژنـد ه

نــور می مه پو ښـتـه خـو بـس دومره درتـــه وایـــمـه زه
خــوی او خا صـیت کـی پـښـتـنه وه خــو تا نه پـــیـژنـد ه

ډ یــر ئـی د مــینی اور کـی وســیـزل ګـواه دی ســـــتوری
مـیـنـه ئــی ځـــوانــه وه تـــوده وه خـوتـا نـــه پـیـژنـد ه

خــبــرې

پــه غـور ورتـه غــوږ شــی چې د چـا خــبـرې کـړي
د ځـان کــه د د نـــیـا کــه د اشـــنـا خــبـرې کـــړي

په هـره یوه خبره کـې ئـې پـند او ارزښـــت شـتـه دی
د د یـــن کـه د د نـــیا کـه د عــقـبا خـــبـرې کــړي

خـبـرو کـې ئـــې تـومـنـه ده د مـیـنـې ګـــــډه کـړي
د نـــن کـــه د پـــرون کــه د ســـبـا خــبـرې کـړي

مـا زړه ئـې پـه خــوږو خـوږو خـبـرې دی بـا یـلـلـی
د مـــیـــنــی د د ســـتـور کــه د وفـــا خـــــبـرې کـړي

بس دومره راتـه ووایه ای ســـتوریه نـور پـوهـــیـږم
چـې تـا تـه پــه ژړا کـه پـه خـنـدا خـــبـرې کـــړي

حــــق

اول حــق پــه هــــر بــنــده د خـــدای غــــــفــا ردی
پــس د خـدای نــه، بــیــا حــق د مــوراو پـــلا ردی

پــس لــه مــرګــه بــه ئــی هــــم روح نـــاارام وی
چـــې اخـســـتـی چـــا د مـــور او پـــلا رازار دی

پـه د نـیا کـی هـم ښـه ورځ مـونـد لــی نـه شـي
چې خـد مــت د مـوراو پلا ر نـه ښوک انـکـار دی

د بــخـــت ســـتــوری بـــه ئـــی رون وي تـــل تـر تـلـه
چـې رښـتـیا د موراو پلار ښوک خد مـــتـګـار دی

د ګلــو کاروانــونــه

د مــینی پــه مــستی کی مــست خــیا لــونه ځــي راځي
کــمځیٰ چــې دی په شــا با ندی تــا لــونــه ځــی راځــي

دا زور دی د ښــایــست نــدی نــو وایــه راتــه څــه دی؟
مــیــن چــې دی ســـلام تــه بـــهــیرونــه ځــی راځــي

دا خــوب دی که رښـتیا ده پــه کوځه کــیــدی ولاړیم
پــه کــومـــه چــې د ګــلــو کــاروانـــونــه ځـــی راځــي

لــید ل مــی ســتا ارمــان دی امــیدوار دی دلـــیدویم
پــه سترګــو کی می ستا شــنیکی خالــونو ځی راځي

پــه مــینه کی هم ستوری پښتو نه پرېږدی پــښتو کړی
که هر څو ئی په ژونــد کــی تــوپانــونـــه ځــی راځــي

د کار انــــــرژی

انــرژی د کــار ده مــینــه، بــی لــه مینی کار نــه کیــږی
ډیــر رنګـــونــه لــری مینه یــو پـــر بل با ندی بـدلــیږی

پـدی بـانـدی پوهـید نـه ســـتوری دی هـنر د مــینی
تــولــنیز رنــګ کی د مــینی عـبادت هـم شمېرل کیږی

د زړه زور

چـې ســـوزیـــږی دا خـــو ســـتـا د عــشــق اور دی
پـــه تـــا بــــانـــدی د وطـــن د مـــیـــنـــی تـــور دی

شـــوی بـــوډا خـــو لاس لـــه مـیـــنی دی وانـه خست
ســـتوری وایـــه ســتــا پـــه زړه کـی څــو مـره زور دی

څیری ګریوان

د لیونی عاشق سره څیری ګریوان مزه که
د محبت قاتل ته غږئی د جانان مزه که

پرون په مخه باندی راغی په خندا کی وویل
د ادم خان او درخانی د عشق داستان مزه که

بلبلان هسی ترانی د ګل په بڼ کی وائی
د دار په سر باندی د مینی امتحان مزه که

د تورو زلفو خوشبوئي کی پروت بی خوده ښه یم
د لونګین په خوا کی خوب شپه د باران مزه که

ډیری خبری وکړی دائی په اخر کی وویل
ستوری په ځمکه څه کړي؟ ستوري په اسمان مزه که

د خـــیــالــونــو سر لـــیک

دعــشــق فـلــسفه ده خــوند کوی چې پــری ګــړیــږم
دا ستا د ښـکلــو ســترګــو پــه صـفـت کـلـه مـړیــږم

زاهـد پـه سـجده پـریـوت ستا اوربل ته کـتی نه شـی
خـــو زه دی د اوربـــل ځـــنی تـاویــږم راتــاویــږم

شین خال به دی د حسن، د خیالونو خپل سرلیک کړم
شـربت ته دی د شـونډو به پـسـخـېږمـه ، پـسـخـېږم

دا ستا ښکلی دیری کی یوی شپی ته می زړه کیږی
پـه بـیـړه درروان یـــمـه حـــتـمــی بـــه درســـیږم

د ســتور د عــاشقی دی مـاتـولـی ســـتوری نـه شـی
دا ســتا پـه یارانـه کی چې کـړیــږم خـوشـحـالــیږم

نـــــیمه شـــــپه

چـرګه بانګ مه وهـه څـنګل کی می جانان اوده دی
لا سبا ندی نـیمه شـــپه ده ټــول جـــهـان اوده دی

ډیـره مـوده وشوه چې شـور می د ګونګرو وانه ورید
زمـونـږ په لار چې تــیریده، د ژوند کاروان اوده دی

ما چې تـری هـر سـهار ګلان څـنـو اوربـل تــه راوړل
جـل ووهـلـو هـغه باغ، بــوډا بـــاغــوان اوده دی

خـو د امــید غـوټـی می سر وهـی ګـلـونـه بـه شـي
خــیر دی که نـن ځما قسمت خیری ګریـوان اوده دی

ســـتوري ئی ټــولـه شـپه پـیره د بـام په سـر ولاړ وي
د ورځی خوب کړي چیرته پټ سترې ستـومان اوده دی

وطن

فن د مینی می زړه کړیدی پوهیږم
خیال کی تا سره یم هر ځای چې اوسیږم

هم د عقل هم د زړه می پری رضا ده
چې د استا د مینی اور کی وسوزیږم

که می سر او مال تالا شي پروا نه شته
ستا په عشق کی زه له سر او مال تیریږم

بختور یم چې ستا عشق می نصیب دی
ستا ښکلا او په خایست باندی نازیږم

عشق دی د غومره او چت کړم ای وطنه
چې شوم ستوری په اسمان کی پاس ځلیږم

د مـــيـنـــی هـنـــر

هـــنـر د مـيـنـــی د ژونـــد ون د پـــر مختيا چـينه ده
د هـــر انـــسان د ســرېـــتوب د پـيـاوړتـيا چـينه ده

هـنـر زده کـيـږی دا هـــنـر د مـيـــنـی هـــم کـسبی دی
زده کړه ئـــی ښه ده دا د ژوند د خوشـحالـتيا چـينه ده

هـــنـر د مـيـنـــی دی مـلـــګـرو پـــيـــژنـدل د مـينی
مـــيـــنـــه د کـړو د ډ يـرو بـــرخـــو د رڼـــا چـــيـــنـــه ده

مينه يو ځـواک دی چې ئی رنګ ډيرو ځـواکـونو کـی شته
هـــم د شـــاعـــر د تـــخـيـل هـم د ښـکـلا چـــيـــنـــه ده

ښـــايـــست د مـيـنی نه پـيدا دی کـبير ســتوری وائی
هـم د زاهـــــد د عـــبـادت هـــم د دوعـــا چـــيـــنـــه ده

د نجوم سپاري

ما چې د ژوند په منظرو کې خوبونه لید ل
تا د نجوم په سپارو کې پالونه کتل

په سوچ کې تللې وې یوښکلې پال ته
چې ما دروکتل د ځنې خال ته
تا ویل راوخېژه د زلفو تال ته
ما دې خورو زلفو اوږدو کې تالونه وهل
تا د نجوم په سپارو کې پالونه کتل

تا ویلې مینه غرنۍ خوند کوي
ورسره ژوند د سوکالۍ خوند کوي
ما ویلې سوچ د ازادۍ خوند کوي
ما د خپلواک ژوند ون ورشو کې ګلونه تومبل
تا د نجوم په سپارو کې پالونه کتل

تا ویلې ژوند د ننګیالو خوښوم
پت او غیرت د میړنو خوښوم
ما ویل مینه کې پښتو خوښوم
ما د کونړ په سردرو کې سیلونه کول
تا د نجوم په سپارو کې پالونه کتل

تا ویل سپوږمۍ سره وې ستورې روان
چې وریځې نه وې شین ځلیږي اسمان
ما ویل بس دې دومره، پوه شوم په ځان
ما د قسمت په د فترو کې نومونه څیړل
تا د نجوم په سپارو کې پالونه کتل

د میینی ځواک (۱)

تولید ی خاصیت د مینی نه پتېږی
ځواک د مینی نه ځواکونه پیدا کیږی

دا هم ځواک د مینی دی ستوری که ځیر شی
چې هر چا ته خپل جانان ښا یسته ښکارېږی

۱) توان، زور قدرت

ولوله

داد مینی دښمنان می دښمن بولي
چې می تن کښی ستا د مینی ولوله ده

ستا په مینه که می سر لاړ شي رضا یم
دا ځما د زړه د کومی فیصله ده

د خپل کلي یاری

مازیګر ګرزي ځلمی پلی پلی
پیغلی چې بر ګود رته ځغلی ځغلی

د پیغلو ټیل کی چې ایسار شی سړی
په منګوټو باندی ئی ولی ولی

یا ئی وژلی یا ټپی راغلی
څوک چې ګودر غاړی ته تللی تللی

د نازکتو کی د زړه ښکار کوی
د پلولاندی ګوری غلی غلی

دا زړه بایللی به هیڅ نه یاده وو
د ډیرو جوړ شو د عشق څلی څلی

یاری د خپل کلی مزکه ستوریه
نه کیږی نورو سره کلی کلی

سیاسی پیژند

ویښ شه رابیدار شه وخت دی بیا د امتحان دی
ای پښتون ځلمیه

بی د پښتو ژبی نه سیا سی پیژ ند دی ګران دی
ای پښتون ځلمیه

پا خیږه پا خیږه د حالا تو رنګ بد ل کړه
دی ږ ول حالا تو کی خو سخت زمونږ ګزران دی
ویښ شه رابیدار شه وخت دی بیا دامتحان دی
ای پښتون ځلمیه

خپل پیژ ند سمبا ل که، په پښتو او پښتونوالی
بی له خپل پیژ ند نه ، پیژند لی څوک جهان دی
ویښ شه رابیدار شه وخت دی بیا دامتحان دی
ای پښتون ځلمیه

برخه د پښتو چې خوري لیکل په پښتو نه کوي
لری له مقا م کړه که وزیر او که سلطا ن دی
ویښ شه رابیدار شه وخت دی بیا دامتحان دی
ای پښتون ځلمیه

ستوری وائی قا م چې کله ژبه رسولی ده
وتی په قا مونو د نیا کی نوم نشان دی
ویښ شه رابیدار شه وخت دی بیا دامتحان دی
ای پښتون ځلمیه

بند یوان ذهن

بدله زمانه شوه ژوند له بیخه بدلوي
کوږ مار به نور په کوږو یارانی نه جوړوي

د ځمکی په سر لاری شوی رالنډی مزل لنډ شو
جانان به د راتلو نوری بهانی نه جوړوي

ذهنونه بندیوان شول و عمری به تا بعدار وی
پښو ته به ئی څوک نور ځولنی نه جوړوي

د عشق او محبت خبری هم شولی پیلی
عاشق به د خپل عشق نه افسانی نه جوړوي

چې ذهن ئی بندی شی ما له ستوری اوریدلي
هغه به یا نا پیلی ترانی نه جوړوي

زرمحل

مینه مې خوښه ده په زړه کې ئې د هر چا غواړم
د محبت او د وفا ډکه د نیا غواړم

چې زرمحل ته سجده نکړي صرف کعبې ته ئې کړی
داسې زاهد داسې امام داسې ملا غواړم

چې احساسات او عقل دواړه یکې کړي شا ډولی
داسې تا توبې د ژوندون د خپل اشنا غواړم

د ژوند غمونو اوما تمونو دی تنګ کړی خلک
په هر محفل کې د ژړا په ځای خندا غواړم

د اوړی شپه کې وریځی خوند نه کوي هرڅوک وائی
په شین اسمان کی ستوری ځلنده رڼا غواړم

د مغزو ځواک

مینه کی زور دی د پښتو څومره دی ؟
ښکلو ته وس دی د کتو څومره دی ؟

هسی مغروره دی، ځوانۍ ته مه شه
وایه ځواک دی د پښو ځومره دی ؟

خپلی موخی ته رسیدی شی که نه ؟
توان په لاره دی، د تلو څومره دی ؟

که وغورځیږی پاځیدلی شی بیا ؟
قدرت دی بیا د پاڅیدو څومره دی ؟

په عقل لاری د ژوندون سمیږی
ځواک او طاقت دی د مغزو څومره دی ؟

پام کوه ستوریه چې ستي دی نه کړي
تاو دی د خپلو پلوشو څومره دی ؟

غاړه غړی

د خوی ئی رنګ په شان ښکلا ده
ځکه تری سر قربانوومه
د سر په بیه هم وړیا ده
غاړه غړی ور سره ځمه

د ښایستونو معجزه ده
ځما د زړه د سر د مه ده
د غیرتونو مجموعه ده
ختهٔ ئی جوړه له حیا ده
د مینی راز به ئی ساتمه
غاړه غړی ور سره ځمه

په خپل همت بانندی نازیږي
له خپله لوزه نه تیریږي
د ژوند په دود باندی پوهیږي
د غره لمنه کی پیدا ده
ورسه[1] ګورګوری تهٔ ولومه
غاړه غړی ور سره ځمه

د ګلو لښته ده ښایسته ده
د نوی ژوند خوږه وږمه ده
د اسمان ستوری پلوشه ده
د پښتونخوا د غرو رڼا ده
زهٔ ئی په مینه ویاړ کوومه
غاړه غړی ور سره ځمه

د ملت بابا

خلوينت کا له د ملک مشر حسابيږي
خو په ژبه د ملت هيڅ نه پوهيږي

سپکا وي که درنا وي دي ستوری وايه
چې ئي دی بيا د «ملت بابا» نوميږي

کار او زحمت

بې پته ژوند نه د پت مرګ په سر د دار ښه دی
د ژوند په چار کې تل پخپل ځان اعتبار ښه دی

سړی پخپل کار او زحمت او چت مقام ته رسي
د هسې خوشې ګرزيدلو نه بيګار ښه دی

يار چې د يار په خوشحالۍ باندې خوشحاله نه شي
د دا رنګ يار نه سړی ټول عمر بې يار ښه دی

ستوری اميد ئې د راتلو له لا سه ورنکړې
د نه راتلو نه د راتلو ئې انتظار ښه دی

د شنو سترګـــو باچاهـــی

ښــکلــی پــسرلــی دی د کال ټـولـــو موسمونـو کی
نــاخـی بــوراګان هــر ځـای کی ځـانګـو د ګلونـو کی

کــم[1] شـی د انـسان او چـاپــیریال د حرارت تـوپــیر
شـی سـپما تـودوخـی، وینه ګـرمه شــی رګـونـو کی

خیال د هــر عـاشـق د خپل جانان غیره کی لوبی کړی
ښـکلی لا ښـایسته ښـکاری په ښکلـو لـبا سونـو کی

سـم او غـــر ســـمسور شـــی د رنګونو نړۍ جوړه شی
ژونـد شـی را ژونـدی مینه شـی ځوانه مین زړونـو کی

جـــوړ به وی لـه کــاڼــو چـې اثـر وربـانـدی ونـکــړی
رنګ خـــو تـل اثـر پـریــږدی په زړه او د مـاغـــونـــو کی

ســــتوری چې مـاښـام کی درنګـــونـو نـــنداره کـــړله
رنګ دی د شـنو سـترګـو باچاهی کړه په رنګونـو کی

---

۱) لږ ، د تو دوخی درجه کمیدل

د تضادونو کور

د ژوند بازار کی بیله بیله د هر چا سودا ده
څومره توان هغومره غټه ئی رښتیا سودا ده

خدایګو ټولنه د انسان د تضادونو کور دی
په هر یو ګوند ، ډله ټپله کی جدا سودا ده

څوک د خپل ځان څوک د مزدوراو څوک د قام غم خوری
چا سره زړه کی د انسان د خوشحالتیا سودا ده

څوک د ژوندون جرړی وباسی انسانان وژنی
د چا دماغ کی د ژوندون د پرمختیا سودا ده

چې د قامی وحدت ګلان د پښتون و غوړیږی
د قلم څوکه کی د ستوری بس هم دا سودا ده

د سباوون د خپرونی د مشاعری لپاره چې د خدای بخلی نامتو شاعر محمد هاشم زمانی په نوښت جوړه شوی وه.

شنی سترګی

په ناز ناز کاته دی ندی بی اثره
خدای دی مه که دا شنی سترګی له نظره

اشاره که د بڼو په څوکه وکړی
سر به زار کمه جانانه ستا له سره

چې زه څنګ کی درسره یم سودا مه کړه
ستا به زه کوم خدمت له هر چا غوره

په پښتو به دی پالم پښتنه مینه
دی کی نه شته دی کنه بله خبره

نظرئی د کبیر ستوری پښتنی دی
د پښتو نارائی ده د ژوند سندره

ابدي نوم

پدی د نیا کی دا د ستورد ژوند دی
څوک دی با چا او څوک ملنګ د کند دی

خو دواړه وائی چې په ژوند کی خوند دی
که هر څو اوږد شي بیا هم ډير لنډ دی

ښه کوه ښه چې یا د دی ښه پا تی شي
که ښه ونکړی نو به څه پا تی شي

ژوند ته دی ښه ښکلی ما نا جوړه که
په کی هم برخه د عقبا جوړه که

نیکي کوه چې دی نیکي پاتی شي
نوم دی د نیا کی ابدي پا تی شي

د سبا ستوری شه رڼا جوړه که
چې ئي پښتون نو پښتونخوا جوړه که

اخـــتـــر

اخـــتـــر نـوم د خوشحالۍ دی ، وی خوشحاله پکی زړونه
مـــرور ســـره پـــخــلا شـي يـو پـر بـل واچـي لاسونه

په مـــيـلـو دی ښــا يـــســتــه کړی تل اختر زمونږ نيکونو
مونـږ تـه ئـی دا دود پـريـــښـودی چې وهـو پکی ډولونه

اخـــتـــر ولـــمانځۍ مـلـګـرو کـيـنه وبـاسـی لـه زړونـو
خاندی خاندی خوشحاليږی جوړ کړی مست مست اتنونه

کـه ژونـدی ژوند کـول غـواړی نو بيدار شئ حرکت کړئ
حـــرکـــت بـــی بـــرکت نـدی پـــه کی شـتـه دی بـرکـتونه

مـــړي نـــکـړی حـــرکت، ژونـــدی واړه حـــرکت کړی
حــــرکـــت د ژونـــدون ســا ده پـکـار دي حــرکـتونـه

چـې روان وی حـرکـت کړی، شی خپل ژونـد سمبالولی
د بـــخـت ســـتوری ئی روښـــان وی رڼـوي لاری روونـه

درنه ژبه

که بری غواړی نو اصول د اشتهار که راخپل
د بل به نه غندی د خپلی دی صفت کوه تل

په خپل وطن کی سیاسی واکاو اقتدار که راخپل
تیری به نه کړی پیروی د محبت کوه تل

که دی سل زره ژبی یا دوی دا ډیره ښه ده
خپله به نه پریږدی د خپلی دی خدمت کوه تل

د نړی ژبو کی پښتو ژبه په تول درنه ده
ستوریه د خپلی درنی ژبی حفاظت کوه تل

ټال

پسرلی می موسمونو کی خوښېږي
د ځوانی وختونو کی خوښېږي

تا چې رنګ ورته د شونډو خپل پور ورکړ
سره ګلان می په باغونو کی خوښېږي

که د زلفو ټال دی اچوی درځمه
ټال د زلفو می ټالونو کی خوښېږي

دا یوه خبره یاد د رسره ساته
پښتنه مینه می زړونو کی خوښېږي

چې دا ستوري د اسمان ئی په سر ځانګي
اوسیدل می جګو غرونو کی خوښېږي

د ناز خندا

دغه خوک ده دغه ښکلی لورد چا ده
د ښایست سره ئی مل د ناز خندا ده

سر به ولی عاشقان وربا ندی نه ږدی
چې هم پت ده هم غیرت ده هم ښکلا ده

په یوه ادا بس زړه له سرې وریـنه
په د ستور د محبت با ندی اګا ده

دا په مینه کی درخو نه کمه نه ده
چې د خپلو پترو شرنګ ته په ګډا ده

مخ چې نه پټی[1] هیچا نه ستوری وائی
پخپل حسن ده مغروره بی پروا ده

---

۱) پټهوی

مرګ

مرګ د یار کور ته ورتلل دی؟
که د یار ځینی رخصت دی؟

څوک له مرګه خلاصیدی شي؟
که په هر چا مسلط دی؟

مرګ او ژوند سره بیل بیل دي؟
که د مرګ ژوند معرفت دی؟

مرګ د ښکلی ژوند ون پای دی؟
که ژوند ون په بل صورت دی

پس له مرګ ژوند تخیل دی؟
که رښتیا دی حقیقت دی؟

ځم له ستوري ئی پوښتمه؟
مرګ سکون که حرکت دی؟

چـــوکـــر

چې هم ډاکو وي، هم قاضی وي عدالت به څه وي؟
چې هم معشوق وي، هم عاشق وي محبت به څه وي؟

چې نوکر ونیسي نوکر خلک ئي بولي چوکر
چې د چوکر کوي خدمت نو دا خدمت به څه وي؟

مال دولت ښه دی چې سړی پری خپل ژوندون سمبال کړي
چې ژوند خدمت کی د دولت وي نو دولت به څه وي؟

چې غل له دغله ځنی غلا کاندی غلچکی نو میږی
د غلچکیانو په محفل کی صداقت به څه وي؟

چې قانون غله جوړ کړي د غلو ګټی خوندي وي پکی
ددی قانون بیا په وګړو حاکمیت به څه وي؟

منم قانون ښه دی چې هر څوک د قانون تابع وي
چې عدالت قانون کی نه وي قانونیت به څه وي؟

پرون خبر شوم چې ریبار ځانته ریبار نیولی
خبر به څنګ ستوری ته راوړي حقیقت به څه وي؟

ژوندی ښایست

خوند د هری میوی بیل دی ، د هر ګل بیله ښکلا ده
بڼ کی هر ګل د کتو دی ، ښکلا مینی ته پیدا ده

چې ښکلا او مینه نه وي ، وایه څه به دا د نیا وي؟
دا ددی دواړو برکت دی چې ودانه دا د نیا ده

دا منم چې په نړۍ کی ښایستونه رنګ په رنګ دي
خو با چې د ښایستونو درنګونو پېښتونخوا ده

په تاریخ د محبت کی نوم د ډیرو معشوقو شته
خو په ټولو کی مشهوره د مجنون توره لیلا ده

چې ژوندی ښایست په زور دی د پالنګ په لور ئی بیائی
ستوری وایه راته وایه داثواب دی که ګنا ده؟

د محبت کور

شاعره تا خو د دنیا په سر جنت جوړ کړی
چې تخیل کی دی خپل کورد محبت جوړ کړی

هر څه کولی شی ازاد ئی څه چی غواړی کیږی
د تخیل خو خدای جنت په شان خاصیت جوړ کړی

ته تخیل کی ځان باچا کړی نوکران دی گرزی
د عدالت تخت دی په خیال کی ښه اوچت جوړ کړی

په تخیل کی پابندی د وخت او ځای نه شته دی
له وخت او ځای دی ، نا پیلی سلطنت جوړ کړی

د تخیل په نیلی سور چې شو اسمان ته وخوت
ستوری د یار په ښنګ کی ژوند ښه د عزت جوړ کړی

وچــت خــیالــونــه

نـیمه شــپه راغـلـه خـوبـولـي عـاشـقـان وېـښوي
د ښـکلا زور ئی احـساسات د زوړ او ځـوان وېـښوي

د پـوری کـلــي ښـکـلـي واړه نــنـداری تــه ولاړ
بـره دیره کی په مـکـیز مـکـیز جـانـان وېـښوي

د ســـوچ او فـکــر ازادۍ بـانـدی مـیـنـه ښکاري
مـغــزو او ذهـن کی انــدونـه د انسان وېـښـوي

وچـت خـیالـونه ئی د ســتورو په اسـمان کی ګـرزي
د لـوړ خیالـونو خـاونـدان په ټول جهان وېـښوي

د وختونو سالار

د وخت انتظار نکړی اړوی د یارانی رنګ
سالار دی د وختونو بدلوی د زمانی رنګ

بلبل به ګلان پریږدی ستا اوربل کی به د یره شی
ساقی به نوی شی نوی به وی د پیمانی رنګ

سازونه به د مینی غږوی د فن شاهکار
د ژوند هره د ره کی رنګوی د ترانی رنګ

تاریخ کی د غیرت به د مینو کیسی لیک شی
کمخی چې وی عاشق ته د بیړۍ او ځولنی رنګ

د ستوری پلوشی به هری خوا ته راخوری وی
ګلګون به په پښتو وی د عاشق د افسانی رنګ

ښایست

پروا نه کوم د ګتې د تاوان
نصیحت دی راته نکړی ناصحان

که دا ښکلي د جهان واړه راغونډ کړي
وربه نه کړمه نیم نوک پرې د جانان

که څما په سترګو وګوری جانان ته
وی به نه شته بل ښایسته د ده په شان

خپل ښایست ور پورې اور شو خون ئي واخیست
یو د بل پسې سر ږدي پرې عاشقان

چې د مینې په هنر بانده ی پوهیږي
ستورې راولې چې ولیکې داستان

نـمـه

خـم مـات شو سا قـی لاړلـو بـل خم دلته راوړي
یاران ټـول تـږی نا ست دي تـش جامـونـه کـړنګـوي

نـغـمـه ئـی جوړه کـړی د جا مـونـو د کـړنـګا نـه
پـه خـیا ل کی هـر یو ځا نـته خپلـه تـنـده ماتـوي

جـا دو د محـبت دی که مـنـطـق[۱] او دلـیـلـونه
د تـنـدی دا ګـړی پـه خـنـدا خـپلـه تـیـروي

مـنم نـا امـیدی خـو سـکـه خـورد نـاکـا مـی ده
داتـمـه او امـیـد سـړی هـد ف[۲] تـه رسـوي

پـښـتـون قـامی وحدت پـه لوری ســتـوري سره ځـمه
دا لاره کــه اوږده ده خــو مــزل ئــی لــنـډ وي

---

۱) سم اند
۲ موخه

میلمنه

عمر کې خامه ده په عقل کې پخه ده جنۍ
د ګلو لښته ده پخپل ښایست غره ده جنۍ

د رنګ ښکلا ته ئی بلبلی په سجده پرتی دي
له پوری کلی نه راغلی میلمنه ده جنۍ

سر به تری زار کړم په بدل د سر ارزانه ښکاري
د وفا تول کې په همځولو کې درنه ده جنۍ

وړمې د مینی خوره وي په چم ګاونډ کې زمونږ
هر یو تن وائی چې ځما د زړه تږه ده جنۍ

ستوری خبر کې چې لفظو نو کې انځور وبا سي
خوی او خاصیت کې کته مته پښتنه ده جنۍ

د ژوند افسانه

ستا په محبت که می سر لاړ شی پری رضا یمه
ته می معشوقه ئی زه ستا مینی ته پیدا یمه

ستا د مینی جوړه افسانه ځما د ژوند شوله
تل به دی د څښو د اوربل ګلونه ستا یمه

اوس خو دی د حسن پلوشی راځوانی شویدی
ته چې لا وړه وی تا به خپله ویل واوا یمه

زړه می ستا د حسن په دربار کی افسری غواړی
هره ورځ لمانځه کی پاک الله ته په دوعا یمه

ستوری وائی هر څو که ډیر ښکلی په د نیا کی شته
خو زه مین په ښکلو کی پخپله پښتونخوا یمه

ښاغلي ایمل خان ستوری ته

نیکمرغه دی ژوندون شه هره ورځ دی لوی اختر شه
واده دی ایمل خانه مبارک او بختور شه

واده د مینی او ګرانښت ترون دی
دانساني ژوند د پایښت ترون دی
د ښکلاګانو او ښایست ترون دی
د ګډ ژوند دا ترون دی پسرلی د ټول ټبر شه
واده دی ایمل خانه مبارک او بختور شه

د مینی اود سولی دی د یره شي ستا سی کور
ټغر دی د یووالی او اتفاق شي پکی خور
د پوهی او پوهانو دی پیدا شي پکی زور
جونګړه دی د ژوند دامید ونو پوخ سنګر شه
واده دی ایمل خانه مبارک او بختور شه

امید دی چې انسان د کامیا بۍ پهلوری بیا ئی
دماغ د سوچ او اند د خپلواکی پهلوری بیا ئی
ټولنه د ژوند ون د سوکالۍ پهلوری بیا ئی
دا ته پدی ټولنه کی غټ ستوری د سهر شه
واده دی ایمل خانه مبارک او بختور شه

د شپې څراغ

څلمو کاږه پټکی په سر کړل مازیګر د پاره
پیغلی څانونه جوړوی بیا د ګودر د پاره

ما په نری وینو د زړه د مینی بڼ وتره کړ
ګلان می وکړل اشنا ستا د چکر د پاره

مستی د مینی چې خوشبوی کی د ګلونو تاوشی
داسی وربمه شی چې تکور شی د پرهر د پاره

زه به دی هرسهار سلام ته د شین خال د رخمه
که تال د زلفو راته واچوی اختر د پاره

پلار ته دی وواېه چې لږ شانته انصاف وکړی
څوانی می خاوری کړه کنه ستا د ولور د پاره

ستوری دی ټوله شپه رڼا په تمامی چم کوی
د شپې څراغ ته حاجت نلری سفر د پاره

د وفا سندرې

مه پوښته لیلا نه چې د چا سندرې وائي
کوڼ خو نه ئې غوږ شه چې د استا سندرې وائي

غواړې چې بلبل سره سیالي وکړي چمن کې
هره شپه شوګیر وي تر سبا سندرې وائي

مست ئې بوډا ګان کړل مستي مستې ګډاګانې کړي
هم واړه ناري وهي واوا سندرې وائي

پرون ئې په جار وویل چې جفا سره جفا کوي
نوره به په ژوند کې د وفا سندرې وائي

ستورې ته ناري که چې مجلس زموږ رنګین شي
نن ورته د ښکلي پښتونخوا سندرې وائي

د لفـــظـــونو ملغلــــرې

نــا صــح وائی چې پــریــږده د پــښتــو پــښتــو خبرې
زه وایــمه چــې لــــپرې شــه د مــخــې نــه مــې لـــپرې

مــطــلـب تــه دی رســــیــږم ډ یــر ښـــه پــرې زه پــوهــیــږم
ستــا نــه راځی پــــیرزو چې د ژونــد نــوی شــی سندري

خــو زه بـــه د پـــــښتــو اود پــــښتــو ســـنــد ری وایـــم
چې نـــه شــی مـــو د یـــا ده او مــغــزو ځــنــی بـــهــر ی

پـــښتــو د پـــښتــو ن ژونـــد دی زه لـه ژونـد ه نـه بـیـلــیـږم
کـه هـر خــو دوږه وی[1] د خـولـی نـه ګـوړی او شـــکـــرې

دا ســـتوری بـــه مـیلمـه کـم د حـجـرې ټـنـګ او ټـکـور تـه
چــې واچــوی هــنــر کـــی د لــفــظــونــو مــلــغلــرې

---

۱) دوږه وی: شنیدی (مالګه دوږه ول)

د ناکامۍ مـــور

بـخت ،مـینی او سولی سره مل چې امـید ونه شی
ژوند کی را زرغون هر خوا رنګونه او ګلـونــه شی

خیا ل که د جانان په ښـو لـوبی کړی نـو ودی کـړی
تـوند د جـانان کـور تـه مـزلـونـه او ګـامـونـه شـــی

رسی به جانـان تـه چـې روان وی څـوک، ودریږی نه
هـر څو که پـه لاره کی خنډ ونه ، کـړلیـچـونه شی

مـور د نـاکامۍ نـا امـیدی ښـکاری پـوهـان وائـی
خـتـم د ژونـد واړه هــد فـــونه ، مـطـلــبـونه شـــی

ســتوریه ستا د هیلـــو او امــید غــوټۍ غـوړیـږي
جـوړ بـه د قـامـی وحــدت سـازونــه سرودونــه شـی

سرسابه

نن بیا جانان د خپل رباب غوږونه تاوه وي
له قصده د رقیب له ما لاسونه تاوه وي

کوږې وږې چې زلفې ئې په شا باندې ځنګېږي
د زلفو په ولونو کې تل زړونه تاو وي

چې څوک ورته ورو ګوري نظر ئې بل خوا نه ځي
ښایست ئې ځان نه سترګې نظرونه تاوه وي

پرون ئې راته وویل سرسایه دې ورکومه
نن وګوره له سره مې ګلونه تاوه وي

چې رنګ په رنګ لفظونو کې انځور ئې ښکلا کړي
دا ستوری تری سوچونه او خیالونه تاوه وي

د پیـېـږنـد کـړکـېچ

دا خـلـک ددی کـلـــی دی سـوچـونـه ئـــی پـردی دی
رواج ئی خـپل پریـښودی دی دودونـه ئی پـردی دی

مـاغـزه ئی د اغـیـارو پـه تـقـلـید کی دی لـوی شـوی
ځـان خـپل تریـنـه ورک شـویدي ذهـنونه ئی پردی دی

ګـونـګیان نـدی څـه وائی خو پـښتو ویلی نه شـی
د ښځـی نـر ، تـوپــیر نـه کړی لـفظونه ئی پردی دی

کـړکـیچ دا د پـیژنـد دئ که بـل څه دی سـتوری وایـه
مـخـونه ئـی اشـنا دی خو خـویـونـه ئـی پــردی دی

د مینې انګړ

ما ته دا مه وایه چې دا مه کوه
چا سره مه وددریږه چا سره خندا مه کوه

ازاد انسان یم ازادئ با ندې مین یمه زه
ما ته خبره د روا او ناروا مه کوه

مینه روا که ناروا ده نه پوهیږمه زه
خو دی د مینې دود پا لمه هیڅ سودا مه کوه

دوعا خو ښه ده دوعا تل کوه چې ورځ موښه شي
په یارانه کې ما ته هیڅکله ښیرا مه کوه

لږه وفا وکړه پلو لا ندې راوګوره نن
پښتون ځلمی یمه له ما سره جفا مه کوه

ستورو رڼا کې مې د مینې په انګړ کې پریږده
مینې کې زړه کوه پروا ته د هیچا مه کوه

بی باغوانه باغ

پوښتنه ګرانه خو ده
ځواب اسانه څه دی ؟

جام بی ساقی نه څه دی ؟
ساقی بی جامه څه دی ؟

بورا بی ګله څه دئ ؟
ګل بی بورا نه څه دی ؟

قام بی وطنه څه دی ؟
وطن بی قامه څه دی ؟

ارمان بی ژونده څه دی ؟
ژوند بی ارمانه څه دی ؟

باغوان بی باغه څه دی ؟
باغ بی باغوانه څه دی ؟

پام بی پوهانه څه دی ؟
پوهان بی پامه څه دی ؟

تال بی غزله څه دی ؟
غزل بی تاله څه دی ؟

وفا بی پته څه ده؟
پت بی وفا نه څه دی؟

بی رڼا ستوری څه دی؟
ستوری روښانه څه دی؟

څه ووائی

چې دا بد درنګ ځانته ښایسته ووائی
نو دا ښایسته به ځانته څه ووائی

چې هر څه وائی نو ویلی شی خو
ستوریه دا ښه ده چې څه ونه ووائی

پښتانه

پاکه ربه ښاد اباد دا پښتانه کړی
د نړۍ په اولسونو کی درانه کړی

د بخت ستوری ئی روښان کړی په اسمان کی
خپل وطن کی ئی واکمن او کوربانه کړی

ملامت

مونږه پښتو نده پالـلى ملا مت خپله يو
له خپل دفتره مووېستلى ملا مت خپله يو

واكمن په وينه پښتانه دي خو پښتو نه كوي
نه ئى لېكلى ، نه ويلى ملا مت خپله يو

د قام بچي پوهان زمونږه، په پښتو نه روزي
پښتو ئى شا ته غورځولى ملا مت خپله يو

څو چې پښتون نه شي پښتون ننګ په پښتو و نكړي
دنيا كى نه به يو ښاغلى ملا مت خپله يو

ستوريه پخپله مونږه پړه يو پردى ګرم مه ګڼه
پښتو پخپله مونږ ځپلى ملا مت خپله يو

پړه: ګرم ملامت

ننگه

چي ټول عمر مې ګذران شي خوښ مې نه دی
بې وفا چې مې جانان شي خوښ مې نه دی

چي په خوی کی د بد رنګونه بد رنګ وي
که ئی رنګ د ګل په شان شي خوښ مې نه دی

چي ځښتن د خپلې ژبې او کلتور نه وي
که باچا د ټول جهان شي خوښ مې نه دی

چي د بل له ویری خپله ژبه پریږدي
که افسر او یا سلطان شي خوښ مې نه دی

چي ئې ذهن بند یوان وي ازاد نه وي
که لیکوال او لوی پوهان شي خوښ مې نه دی

چي پخپله پښتو ژبه ننګه نکړي
که اتل او قهرمان شي خوښ مې نه دی

چي پخپله په لار تللی چیر ته نه شي
چي د بل په زور روان شي خوښ مې نه دی

چي ئې واک اختیار پخپل کاله کی نه وي
که د ټول کلي دي خان شي خوښ مې نه دی

چي حقوق کړي د انسان د پښتو لا نه دی
ستوریه خپله که لقمان شي خوښ مې نه دی

د فکـــر او بـــیان ازادی

دانسانیت جذبه می زړه کی دانسان خوښــېږی
د ژمی شــپه څـما پــه غــیږ کی د جـانـان خوښیږی

چې انـــسانان پکی پـه ژوند کـی نـوښـتونه وکـړی
هــم مــی د فـکـــر ازادی هـم د بـیـان خـوښـــېږی

زه د جـهان یـوه تـوتـه یـم بـیـلـیدی تـری نـه شـم
داسی به کـړم چې هم څـما هـم د جـهان خـوښـیـږی

ښـه پـری پـوهـیږم دوکانـدار څـما نـه ګـتـه کـوی
شـی می پـکار دی ګـنی کلـه می تـاوان خـوښـیږی

زه بـی دلـیله بـی مـنطـقه ګام هـیڅکله نـه ږدم
څما په هر څـه کی مـنطق دلـیل بـرهـان خـوښـیږی

ګـلـونــه ډ یـر دی د هـر چا خـوښـه چې کوم بویوی
څـمـا پـــه ټـولـو کـی ګلـونه دریـحـان خـوښـیږی

ړښـتـیا ړښـتیا وایـم ملګـرو لـږ څه غـوږ شـئ راته
ستوری پـه څمکه، هم می ستوری داسمان خوښیږی

د حسن جادوګره

دازاد سوچ د سبا وون خوږه سندره يمه
د ښکلاګانو د خانانو له ټبره يمه

د نوی ژوند نوی نغمه يم
د ننګياليو ترانه يم
زه د پښتون جانان د خولی پخه خبره يمه
د ښکلاګانو د خانانو له ټبره يمه

زه د هنر د زړه ټوټه يم
د ازاد ژوند ښکلی ټپه يم
دهنر توکی يمه، جوړه له هنره يمه
د ښکلاګانو د خانانو له ټبره يمه

لاس کی می زلفی لوبووم
تړينه ګلونه جوړوم
دمينی فن کی زه د حسن جادوګره يمه
د ښکلاګانو د خانانو له ټبره يمه

زه په ښايست کی پښتنه يمه
په تول د مينی کی درنه يمه
ستوری شاهد دی تيره مينه کی له سره يمه
د ښکلاګانو د خانانو له ټبره يمه

د بلبلو استاذان

نر ځامن د منور شاځوان ريزوان
د هنر د ډګر دی لوی اتلان

په سند روئی حجری زمونږ تودی دي
پلار په شان دی د بلبلو استاذان

ګلزار عالم

په ربښتيا ګلزار عالم د ژوند ګلزار دی
خوږ اوازئي اوازونو کې تا جدا ر دی

د هنر د اسمان ستوری دی ځلیږي
د پښتونخوا په سندرغاړو کی شاهکار دی

مستۀ نغمه

زمونږ خوښۍ د ازاد سوچ ترانه ونیسه
مستۀ نغمه ونیسه ګرانه باجه کې

ستا د باجې بم زیر پرد و کې
سا پې مومند و اپرید و کې
په لرو برو پښتنو کې

د نوي ژوند د سبا وون د ساز ځپه ونیسه
مستۀ نغمه ونیسه ګرانه باجه کې

له باجې وبا سه غږونه
چې کړي پخلا مرور زړونه
غاړه غړۍ ورکړي لا سونه

د اتحاد او اتفاق خوږه ټپه ونیسه
مستۀ نغمه ونیسه ګرانه باجه کې

ګرزه په کلو او بانډو کې
د سیند په غاړو ګود رو کې
د پښتونخوا په غرو رغو کې

د ستورې کلی ته چې راشی لږه خپه[1] ونیسه
مستۀ نغمه ونیسه ګرانه باجه کې

---

۱) پنبه

خوږی مسرۍ

دا «خوږی مسرۍ» د سولې پیغام وړل دی
محبت د زړه په وینه کې شیندل دی

داسمان د ستورو کتې کې یوه شپه ده
تخیل کې د جانان کور ته ورتلل دی

خــــوښــــنــــه

شاعر او هنرمند د یوبل سره اړیکې او رشته لري له دې کبله د هنر د بڼ د یو شمېر بلبلانو لکه د پښتو د موسیقۍ د بابا استاد خیال محمد، انور خیال، اســتاد ګلزار عالم، د خدای بخښلي استاد بختیار، استاد شاه ولــی، اســتاد مــاس خــان، رضوان منور او شاه ځوان منور نومونه زما ددې کتاب په ځینو شعرونو کــې یاد شوي. دا شعرونه په مختلفو وختونو کې پخوا جــوړ شــوي دي. د خــدای بخښلي استاد بختیار روح ته دوعا کوم. د پورتنیو ژوندی هنر منــدانو څخــه مننه. چې زما شعرونه ئې پخپلو خوږو اوازونو ښکلي کړي دي.

همدغسې زه د استاد رحیم غمزده، استاد یار محمد ، ماسټر علي حیدر، ماسټر رحیم ګل، سیداګل مینا، زاهدالله اپریدي، نازیه اقبال،ګل جان صادق، استاد نواب، نورالرحمن، شبنم، اشرف ګلزار، غازي او فیاض خان، بریالي صمدي، شاهنشاه، ګوهر جان، معشوق سلطان، سردار علي بنوځي او هدایت الله څخه ډیره خوښنه کوم، چې زما شعرونه ئې پخپلو خوږو اوازونو کې ویلي دي او استاد نذیر ګل، فرخ زیب او شاکر زیب نوشهروي په ښکلي موسیقۍ کې کمپوز کړي ، زیاتــه مننه کوم.

همدا راز د پیاوړي ملګری پروفېسر اباســین یوســفزی، د کابــل د راډیــو او تلویزیون پخواني ویاند سرار محمد همراز ننګرهاري او نامتو شاعر ، لیکوال، افسانه لیکونکي او د کوهاټ د راډیو ډایریکټر او د پښتونخوا د پوهنې د ېرې مشر لایق زاده لایق او تلویزیون ویاند ښاغلی هدایت الله ګل تر ټولــو زیاتــه مننه کوم، چې د ښکلو پروګرامونو کوربانه او ویناوال و.

په پای کې د نسیم خان ستوری څخه چې دا شعرونه ئې په ډیره مینه کمپوز کړل د ښاغلي مبارز ځاپي، عریز سرشار او نــصیر ســتوری، چــې ددې کتــاب د شعرونو لیک دود ئې سم کړی دی او د عبدالبصیر بیدار څخه چې د کتاب پــه چاپولو کې ئې زیار وېستلی دی، ډیرمننه کوم.

د غلام ولي اپریدي نه ډېره خوښنه ، چې ددې کتاب د چاپ لګــښت پــه غــاړه اخیستی دی.

په درښت

ډاکتر کبیر ستوری

کبیر ستوری د ساینس پوهنو ډکتور (Dr.rer.Nat) دیپلوم ساپوه (Diplom Psychology) په هلهٔ پښتون، په ټبر میرداد خېل، چې د پښتنو د یوسفزو د پرګنې پورې اړه لري. ستوری د لعل محمد خان زوی او د برې پښتونخوا د کونړ د تنر په کلي کې په ۱۷/۱/۱۳۲۱ هـ ل کال (۶/۴/۱۹۴۲ع) زېږېدلی دی.

ده خپله لومړنۍ زده کړه د خاص کونړ په لومړني ښوونځي او په کابل کې د رحمان بابا په لیسه کې او خپله لوړه زده کړه د جرمني د فرانکفورت، کولن او د ماربورګ په پوهنتونونو کې د ساپوهنې (Psychology) په څانګه کې، چې فلسفه (Philosophy) سیاسي پوهنه (Pol.Science) او ټولنپوهنه (Sociology) ورسره مل وه، سرته رسولې ده.

ستوری د نړۍ د ساپوهانو په ډله کې ولاړ دی او د ۱۹۷۵ع کال راهیسې د کړنې د ساپوهنې د نړیوالې ټولنې (International Association of Applied Psychology) غړی دی. ستوری د پښتون سوشل ډیموکراتیک پارټۍ (P.S.D.P) مشر او ددې پارټۍ د بنسټ ایښودونکو مخکښانو څخه دی.

او د شاعرۍ په نړۍ کې تر ټولو زیات د پښتو د ادب د پلار اجمل خټک نه یې الهام اخیستلی دی. د پښتنو د یووالي، خپلواکۍ او سوکالۍ دپاره ده ته د باچا خان نظریو ژوند وربښلی دی.